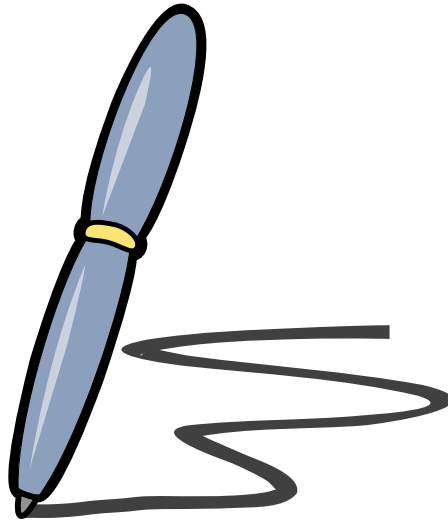

Mübbrem DERGİ

Hazırlayan : Dilara Atasoy

İÇİNDEKİLER

3. Dilara Atasoy - Yaz
4. Ahmet Rıfat İlhan - Yalnızlık Yeniden
5. Orhan Özer - Bıraktın Arafta
6. Nihal Ergün - Yazar Olmak
7. Sezgi Kaya - Çaresizlik
8. Binnaz Deniz Yıldız - Şiir, Şiirsiz

-
9. Ahmet Yılmaz - Edebi Diyar
 10. Göfan Dalo - Yapayalnız Yalpalayan Yalnızlık
 11. Sibel Kaya - Yazarlık Mesleği
 12. Sinem Şahin - Yazar Olmak
 13. Murat Emir Yıldız - Taşan Nehrin Hoyrat Bakışları
 14. Elif Güler - Azar Azar Yazardı
 17. Mehmet Bilen - Nedir Bu Gaflet!
-

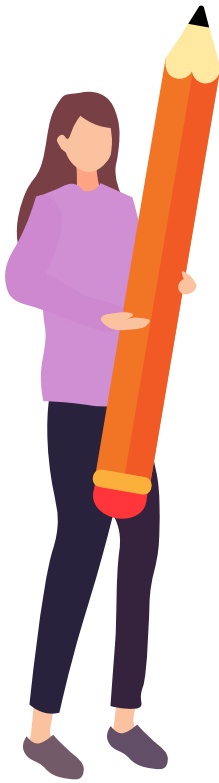
YAZ

Yazmak, ilkokul çağlarında bilinmeyen ve öğrenilmesi zorunlu bir ihtiyaç olarak karşımıza çıkar. Ortaokul, lise ve üniversitede ise okulun devamlılığı için vazgeçilmez bir unsurdur. İş hayatında ise varlığı sorgulanamaz bir gerçektir. Peki gerçekten bu kadar mı yazmak?

Bazı insanlar için yazmak okul veya iş için gerekli şartlarının sağlanması gerekli bir şart olarak değil de yapılması zorun ve ihtiyaç olan, yaşama biçimi olarak görürler. Yazmak onlar için öğrenilmiş bir gerçeklik değil, alınan her nefes için bir anlam biçimidir. Ve bunun ne zaman ortaya çıkacağını asla bilemezler...

Bazı insanlar okuma yazma öğrendikten sonra yazmaya başlarlar. günlük tutarlar, yaşları gereği akıllarında kurdukları dünyayı kısa sözcük gruplarıyla kağıda aktarırlar. Bazıları ise lisede başlarlar. Büyük bir heyecan, farklı dünyaların cazipliği onları kendilerine çeker. Bazıları ise iş hayatına başladıkları zaman başlarlar. İşin tüm stresi ve yapaylığından kurtulmak için farklı dünyalara dalmak isterler. bir detay fark ettiniz mi? Hepsi farklı bir dünya hayali ile yazmaya başlamak isterler.

Yazmak budur işte... Yaşadığımız dünya bize küçük geldiğinde kendime yeni bir dünya yazar ve bunu da tüm insanlıkla paylaşmak en nihai amacımızdır. Yazmak bu sınırları belli dünyada sınırsız sayıda yeni evren oluşturmaktır. Yaşamayan ve yaşayamayacak canlılar, kişiler ile konuşmak, düşünmek ve onları kendimizden iyi tanımaktır. Ve onlara karşı tükenmek bilmeyen bir sevgi ile bağlanmaktır.

YALNIZLIK YENİDEN

SÜRGÜN VERDİ
KİMSESİZLER YURDU,
YAPRAĞINA DÜŞEN SU
DAMLASININ
AĞIRLIĞINDAN SARKTI İNCE
DALI,
CILIZ KÖKLERİNE
ERİŞEMEDEN
GÖVDESİNE TUTUNDU
HÜZNÜN ÇİY TANESİ.

ANLAMINDAN KURTULDU
SÖZLER,
SESSİZ KALDI YAŞAM ÇIT
SESİYLE
DÜŞTÜĞÜ YERDE KURUYUP
KARIŞTI TOPRAĞA,
YİTİRDİ ÖZ SUYUNU
YALNIZLIK
YENİDEN YEŞERMEK ÜZERE.

AHMET RIFAT İLHAN

BIRAKTIN ARAFTA

VARSIN DA OLMASIN DÜNYADA
VUSLAT
RAZIYIM KALMAYA BİR ÖMÜR
HASRET
SEVEN SEVDİĞİYLE BERABER
ELBET
HACET ARZ EYLEMEZ FAZLA
KELAMA
BOYNUM KILDAN İNCE YAZAN
KALEME

SEDEFİN İÇİNDE BAŞLAYAN
SANCI
NİSAN YAĞMURUYLA OLURMUŞ
İNCİ
HAKKIN KATINDADIR EN BÜYÜK
MERCİ
TEBESSÜM EYLERİM TERK-İ
ALEME
BOYNUM KILDAN İNCE YAZAN
KALEME

KAPANDI YOLLARIM SANA
GELEMEM
ONULMAZ DİRDİME ÇARE
BULAMAM
AKAR GÖZYAŞLARIM GAYRI
SİLEMEM
ASLA SİTEM ETMEM HİÇBİR ELEME
BOYNUM KILDAN İNCE YAZAN
KALEME

ARAMIZA ÇEKTİN SİYAHTAN
PERDE
BIRAKTIN ARAFTA PUSULAM
NERDE
KURTAR BU ÇİLEDEN FERMANIM
VERDE
BAŞLARDA TAÇ İKEN DÜŞTÜM
KADEME
BOYNUM KILDAN İNCE YAZAN
KALEME

ORHAN ÖZER

Yazar Olmak

YAZAR OLMAK NE DEMEKTİ HİÇ
BİLMEDİĞİM BİR ANDA KARŞIMA
ÇIKTI...

BEN BU DÜNYADA EN ÇOK YAZAR
OLMAYI SEVDİM

BELKİ BİR ANDA OLMUŞTU AMA
SONRADAN DA HAYATIMIN HER ŞEYİ
OLMUŞTU.

KOLAY MIYDI YAZAR OLMAK?

İÇİNDE OLAN HERKES BİR YAZARDIR

BELKİ BİR DUYGULU SÖZ YAZARI

BELKİ BİR ŞARKI SÖZÜ

BELKİ ŞAİR

BELKİ DE BİR KİTAP YAZARI

FARK ETMEZ. HER TÜRLÜSÜ AYNI
DEĞİL Mİ?

İSTERSEN EDEBİYAT

İSTERSEN DE GENÇLİK ROMANI

BEN YAZAR OLMAYI BÖYLE SEVDİM

ÇÜNKÜ YAZAR OLMAK İÇTENLİK
GEREKTİRİR

CANI PAHASINA DA OLSA BU YOLUN
SONUNDA İLERLEMektir

YERİ GELECEK ELEŞTİRİLECEK

YERİ GELECEK TEBRİK EDİLECEKSİNİZ

NE OLURSA OLSUN BU İŞİN
SONUNDA KAZANAN DÜNYAMIZ

GÜZEL YAZARLARI OLACAKTIR

NİHAL ERGÜN

Ç

a

r

e

s

İ

Z

İ

İ

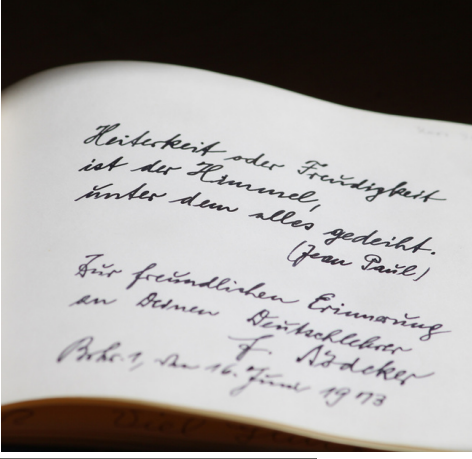
k

SÜZÜLÜR YAŞLAR BAZEN DERTTEN
KEDERDEN GÖZLERİNDEN,
YÜREĞİNDEN VURUR TÜM ACILAR TAM DA
ON İKİDEN,
ÇARESİZLİK SARAR DÖRT BİR YANINI
GİDECEK YER BULAMAZSIN BİRGÜN
ANİDEN,
ÇALACAK BİR KAPI ARARSIN AÇILMAZ
KAPILAR ÜZÜLÜR KAHROLURSUN YENİDEN,

SÜZÜLÜR YAŞLAR BAZEN DERTTEN
KEDERDEN GÖZLERİNDEN,
BİR ŞİLEP SIZIYOR YAŞLI VE KEDERLİ
KİRPİKLERİNDEN,
UFUKTA GÜNEŞLER DOĞARKEN
DOKUNAMAZSIN YAKICI GÜNEŞLERE,
BİR TEBESSÜME HASRET KALIRKEN DOLAR
YİNE GÖZLERİN BİNLERCE DEFA YENİDEN,

SÜZÜLÜR YAŞLAR BAZEN DERTTEN
KEDERDEN GÖZLERİNDEN,
YÜREĞİN YANAR GÖZLERİN YAŞARIR
AĞLARSIN HIÇKIRARAK HEP DERTTEN,
KALBİN KIRILMIŞTIR ONARACAK BİR
TAMİRCİ BULAMAZSIN BİR KAÇ KERE
BİLİNE,
ÇARESİ OLMAYAN DERTLERE DUÇAR
KALIRSIN SİĞİNACAK BİR LİMAN
BULAMAZSIN UÇSUZ BUCAKSIZ YENİDEN...

Şiir - Şiirsiz

Altından bir su taşıyor zaman.
Eviriliyor insan çoğalarak...
Şiirsiz bir gökyüzü gibi yaşamak!
Elem ve sükût içilen...
Sallantıyor hardal rengi bir salıncak.
Epriyor tam ortasından birkaç kâğıt
parçası.
Halikarnas'ta ve yatay ve düz eksenini bölen
tüm gemilerde,
Gökyüzü uykusuz hapsediliyor.
Saplıyor bağrına azgın bir demiri!
Kelimeler tortusu buğday zamanlarından
kalma...
Ötüyor tutkusuz birkaç kuş.
Ve ölüyor bir geyik...
İki çatalında ürpermiş kadınlar...
Hilekâr bir devinim...
Şiirsiz bir gökyüzü gibi yaşamak şimdi!
Dişil bir sevecenlikle kopuyor ucundan
mavi.
Tüm maviler diziliyor mayın tarlalarına.
Öpüyor kundaklı hayatlı çirkin yüzlü
çingene.
Ve şiirsiz bir gökyüzü...
Ağır ve tabutlarda durmadan...
Çözülüyor.
Bütün itiş kakış yani bir nefes avuntusu...
Bir parça gökyüzü...
Şiirsiz...
Şiir...

GÖFAN DALO

YAPAYALNIZ YALPALAYAN YALNIZLIK

Gelecekten umut çalarken kalem,
Ellerim severdi kelime
valslerini.

Racona uygun, gözü açık
uykulara,
Çilesi hepimizden yaşlıydı
rüyaların.

Emek versen de erişemiyordun
düşlere,
Kısa günlerin uzun vakitlerinde,
Loş ışıklarla salınan gölgelerde,
Esir oldum hasretin parlement
mavisine.

Renk sazları ışıldarken
yıldızların,
Limitleri sınırsızdı
acımasızlığın.
Ezber bozup bozguna
uğratanından hem de.

Tamamladığım her dize gözlerini
kaçırırken benden,
Akşamın sakladığı sancılar bir
hışımla yapıştı boğazıma.
Ve unuttum sonsuza dek,
yapayalnız yalpalayan
yalnızlığımı.

YAZARLIK MESLEĞİ

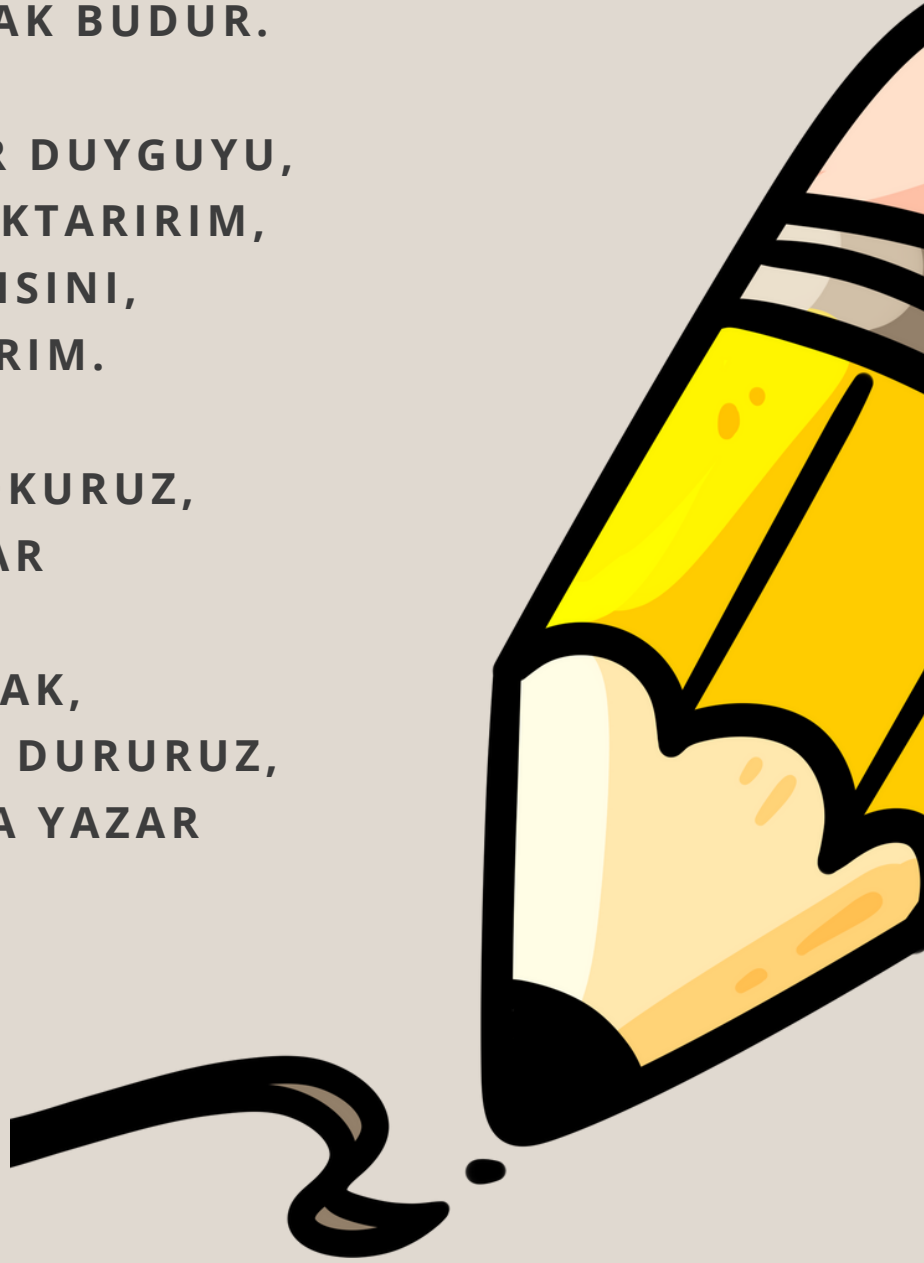
Yazarlık mesleği hem zorlukları hem de iyi yönleri olan, özgün ve yaratıcı fikirlerin kaleme döküldüğü, hayata anlam katan güçlü bir meslektir. Yazarlar, hayal güçlerini kullanarak romanlar, hikâyeler, şiirler, senaryolar veya makaleler yazarak okuyuculara yeni dünyalar sunarlar. Birçok kişi için heyecan verici ve tatmin edici bir meslek olarak görülmektedir. Ancak, bazı zorluklar da içermektedir. Öncelikle, yazarların eserlerini yayınlamak için yayınevleri veya acenteler ile anlaşma sağlamaları gerekmektedir. Bu süreç oldukça zorlu olabilir ve bazen onlarca yayınevi veya acente ile çalışmak zorunda kalabilirler. Ayrıca, bazen eleştirilere maruz kalabilirler ve bu eleştiriler mesleğin zorlu yönlerinden biridir. Yazarlar, eleştirileri doğru bir şekilde kullanarak eserlerini geliştirmeye çalışırlar. Bununla birlikte, birçok iyi yönü de içermektedir. Özgün fikirlerini kullanarak yeni dünyalar yaratabilirler. Ayrıca, mesleklerinde özgürdürler ve kendi çalışma saatlerini belirleyebilirler. Yazarlık mesleği, aynı zamanda yaratıcılık, düşünme ve araştırma becerilerinin geliştirilmesine de yardımcı olur. Sonuç olarak, özgür ve yaratıcı fikirlerin kaleme döküldüğü bir meslek olarak görülebilir. Zorluklar içeren bir meslek olsa da, yazarlar bu zorluklarla başa çıkabilmek için gerekli becerilere sahip olmalıdır. Onlar, mesleklerinde özgürdürler ve kendi çalışma saatlerini belirleyebilirler. Ayrıca bu meslek, yaratıcılık, düşünme ve araştırma becerilerinin geliştirilmesine de yardımcı olur. En önemli yanlarından biri de duygulara tercüman olmaktır, bazen bir satırda mutluluğa bazen bir kıtada hüzne ortak olunur. Yazarlık mesleği de diğer meslekler kadar önemli ve özeldir.

Yazar Olmak

HER ZAMAN HER YERDE,
DÖKERİM İÇİMİ
İSTEDİĞİMDE,
KAĞIT KALEM YETERLİ OLUR,
İŞTE YAZAR OLMAK BUDUR.

HİSSETTİĞİM HER DUYGUYU,
İYİ TARİF EDER AKTARIRIM,
ZAMANIMIN YARISINI,
YAZARAK HARCARIM.

ÇOK ŞEY BİLİR, OKURUZ,
ARAŞTIRMA YAPAR
DURURUZ,
BİR YAZI YAZARSAK,
ÜZERİNDE FAZLA DURURUZ,
DİYORUM SİZE YA YAZAR
OLMAK BUDUR.

Taşan Nehrin Hoyrat Bakışları

Mutlu bir güne uyanmanın sevinci
Yağmurlu havanın altında ıslanan kedilerin
mutsuzluğu
Yarım kalan kalplerin durağı

Sisli bir günün arkasındaki kaybolan zaman
Geçip giden günlerin hatıraları
Kalıyor geriye efsunkâr sözlerin aklıda
kalanları
Taşan nehrin hoyrat bakışları

Yâr, ile müteşekkir kaldı kalbimiz
Yârdan vazgeçeni tanımaz hissimiz
Bilir ki unutmaz, hasret günlerimiz
Yani bizim tevekkeli uğraşlarımız

Sevinç dolu anlar yaşattı yâren
Doğru adımlar attı, zarif duruşlarıyla
Fâziletli, iyi bir insanın fevkalâde sözleriyle
Umutlu bekleyişler içinde akıyor zaman

Azar Azar Yazardı

Azar azar yazardı Ece her gece. Günlüğüyle dertleşirdi el ayak çekilince. Satırlara döker içini, rahatları uykudan önce. Bir süredir hayata tutunma biçimi olmuştu kâğıt ve kalem buluşmaları. Ailesinden ilgi göremiyordu, okulda da işlerin iyi gittiği söylenemezdi. İçte dönük hali ve konuşkan mizaçlı olamayışı onu arkadaşlarıyla aynı frekansta buluşmaktan alıkoyuyordu. Mahallesinde bulunan tek dostu da ailevi nedenlerden ötürü şehir dışına taşındığında koca dünyada yapayalnız hissetmemesi için hiçbir nedeni kalmamıştı.

İşte böyle karamsar ve umutsuz gecelerinden birinde çekmecelerini gelişigüzel kurcalarken eski püskü bir günlük buldu. Ortaokul yıllarından kalmaydı. Hem gün gün yaşadıklarını, yaptığı aktiviteleri, anlık duygularını kaleme almıştı her bir sayfada, hem de arkadaşlarının kendisiyle ilgili duygu ve düşüncelerini öğrenmek üzere onlara kalpleri kadar bembeyaz sayfalar ayırmıştı. Eğlenerek okudu tüm satırları ve o gece yalnızlığına bir can yoldaşı edinmeye karar verdi. Yazacaktı artık. İçinde kalan her şeyi, dile dökemediklerini, kurduğu hayalleri ve daha nicesini. Ve bu güzel eylemle birlikte günden güne ferahladığını, hayata yeniden bağlanabildiğini deneyimlemeye başladı. Yazmak şifa olmuştu Ece'ye. Daha umutluydu artık hayata dair. Sıkılmıyor, bunalmıyordu günlük yaşantısında. Çünkü mühim bir meşgalesi vardı ve tutunduğu bu umuttan hiç kopmamak için her gün gözlemler, analizler yapması ve merak duygusunu en verimli şekilde kullanması gerekiyordu. Günün tüm havadislerini geceye kendi kaleminden dökmek için yüreği pır pır atıyordu.

Önceleri günlük şeklinde aktardığı bu yazı seansları zamanla şekillenerek şiire, denemelere hatta kısa öykülere dönüşmüştü bile. Okulda yaşanan herhangi bir olayı nedenleri ve sonuçlarıyla birlikte kendi gözünden defterine akıtıyor, bazen gün içerisinde başına gelen herhangi bir durumu ya da olayı hayal gücünü de işin içine katarak taptaze bir öyküye dönüştürebiliyordu. Bu tutkusu sayesinde gözlem gücü oldukça gelişmiş, tüm algıları iyiden iyiye açılmıştı. Ama hep geceydi bu terapi. Çünkü gün içinde yaşadıklarını veya kurguladıklarını ortalığa sessizlik çökene kadar demlenmeye bırakırdı. Ve tamamen kendiyi baş başa kaldığı gece yarıları herkes uykudayken o tıkr tıkr bir makine gibi işlemekte, yepyeni eserlerini sunmaktaydı geceye. Bir süre sonra yazdıklarını kendine saklamak yerine paylaşmak, halka arz etmek istedi. Ama bunu görünür bir şekilde yapması mümkün değildi. Çünkü ne ailesinin ilgi gösterip onaylayacağını düşünüyor ne de okuldakilerin iyi yönde tavır alacaklarını umuyordu. O yüzden en risksiz olan yolu seçmeliydi. İnternet ortamında eleye eleye küçük çaplı bir sitede karar kıldı. Ve aklına gelen yeni bir fikirden esinlenerek yazdığı son öyküsünü bir gece vakti o ortamda paylaştı. Aşk ve umut kokan bir öyküydü ama ucu açık kalmıştı. Yani sonunu herkes kendi dünyasında istediği gibi tasarlayabilirdi. Birkaç gece okunma sayısını, yapılan yorumları heyecanla takip etti. Şimdilik iyi gidiyordu. Beklediğinden yoğun bir ilgi vardı. Tek tük olsa da sonuçta ilk kez birileri tarafından yorumlanıyordu eseri. Bu da bir motivasyon kaynağıydı Ece için.

Yaklaşık bir hafta sonra ilk kez mesaj kutusuna bir gönderi düşmüştü. Bay Brave kod adlı biriydi gönderen. Öyküsünü başarılı bulduğunu ama sonunu okuyunca aslında henüz bu öykünün sonlanmamış olduğunu hissettiğini ve kendi gözünden olay örgüsünü devam ettirmek üzere yeni bir bölüm eklediğini bildiriyordu.

“Lütfen benim eklediğim bölümü oku ve bir bölüm de sen ekle. İnan bana bu öykü romana dönüşmeyi hak ediyor ve kalemlerimiz ortak paydada buluştuğu sürece kolektif bir çalışma yapabiliriz seninle ve bir farkındalık olur bu da böyle bir sitede. Bu da bizim tanınırlığımızı etkileyecektir muhakkak. Ne dersin? Denemeden bilemeyiz değil mi önümüzde nasıl kapıların açılacağını?” diye sonlandırıyordu mesajını.

Ece büyük bir şaşkınlık içerisindeydi ve hemen Bay Brave'in yazdığı bölümü okumak istedi. Ece'nin öyküsündeki nihayete ermemiş aşkı çok güzel bir yerinden yakalamış ve tekrar alevlendirmişti. Ece hayranlıkla okudu. Hem olayların akışı, hem de üslup takdire şayandı. Mesaja olumlu veya olumsuz cevap vermeden önce kendini sınamak istedi. Acaba bu yeni kurguya kendisi de bir bölüm daha ekleyebilir miydi? O gece kendini bu işe vakfetti. Ve gecenin sonunda bu aşka bir vuslat ekleyip onu tazelemiş ve bahar dolu günlere zemheri bir kışın çökmekte olduğunun sinyalini de vermişti yazdığı bölümde. Bay Brave'e mesaj olarak sadece bu yazıyı göndermişti. Bay Brave için mesaj alınmıştı böylelikle. Ece kolektif çalışmaya sıcak bakıyordu ve artık bu macera iki ayrı kaleminden dökülüp birlikte akacaktı ve günler geçtikçe takipçileri de artmaya başladı.

Artık hikayenin işleyişi konusunda fikir teatisinde de bulunmaya başladılar. Yeni gelecek olan bölüm aşkla mı devam edecek, gözyaşıyla mı, korkuyla mı, gerilimle mi birbirlerine de danışır oldular. Güzel bir uyum yakalamışlardı. Ne biri diğeri için gerçek kimliğini biliyor ne de yüzünü tanıyordu.

Bu gizem bile başlı başına yetiyordu yazarlık serüvenleri için. Fakat bir gün Bay Brave artık yüz yüze görüşmeleri gerektiğine inandığını söyledi Ece'ye.

"Mimiklerimizi inceleyip, seslerimizi duyar ve özümsersek, kısacası birbirimizi yakından tanırsak eminim eserimizdeki maceralar şahlanacak, daha büyük bir hevesle gireceğiz işin içine. Denemeye değer bence, ne dersin?" diye bitirmişti mesajını.

Bay Brave yine şaşırtmıştı işte Ece'yi. Ece bir yandan bu gizemi seviyordu ama öte yandan da iki kalemin artık fiziki olarak da bir araya gelmesini arzuluyordu bir süredir. Fazla düşünmeden kabul etti bu teklifi. Bay Brave bir doğum günü partisi düzenliyordu ve Ece'yi de o gün davet ediyordu.

Projelerinden davetli arkadaşlarına ve hatta gelecek olan öğretmenlerine bahsederek, Ece'yi de tanıtarak destek isteyecekti. Bu ikisi için de güzel bir fırsat olacaktı. Belki eserlerini ölümsüzleştirmek üzere bir sponsor bulmuş olacaktı bu vesileyle. Çünkü hikayenin sonuna yaklaşmışlardı ve her ikisinin ailesi de bu süreçte maddi manevi destek olabilecek gibi görünmüyordu. Belli ki Bay Brave okulda sevilen bir öğrenciydi. Ece'nin ona tam manasıyla güvenmesi için üşenmeyip doğum günü davetine gelen tüm yanıtları paylaştı. En az yüz öğrenci ve birkaç öğretmen vardı bu gelen cevaplarda. Heyecanlıydı, hevesliydi Ece her hayalinin peşinden koşanlar gibi. Üstelik bu kadar dar ve ilgisiz bir çevresi varken bu aldığı teklif peri masalı gibiydi adeta.

Bay Brave adresini atınca Ece gözlerine inanamadı. Ne kadar yakın yaşıyorlardı birbirlerine. Sadece birkaç sokak arayla aynı muhitteydiler. Beklenmedik bir tesadüftü. Ama çok iyi denk gelmişti. Hem evinden uzakta olmayacaktı, hem bu buluşma verimli geçerse bundan sonra sık sık ve kolaylıkla karşılıklı görüşebileceklerdi.

Belirlenen gün ve saatte Ece heyecanla, ümitle biraz da endişeyle dolu bir ruh haliyle Bay Brave'in kapısında idi. Mütevazı bir ev beklerken karşısında lüks görünümlü müstakil bir konut görünce kuruntularına hakim olamadı. Kapıyı bir hizmetlinin açtığını fak edince zihni daha da bulandı. Bay Brave ailesinin maddi olarak destek olamayacağını söylerken, bu yüzden sponsor arayışına girmişken bu zenginlik, popülaritesini artırmak üzere gösteriş olsun diye bir kurgu muydu yoksa Ece'ye söyledikleri mi yalandı? Kafasında türlü sorularla kalabalığın arasında bir çift mavi gözle kesişti yolu. Görür görmez anlamıştı o olduğunu. O anda hikayenin ona ait bölümleri Ece'nin gözünün önünden bir daktilo yazısı gibi hızlıca geçip gitmişti. Oktay gülümseyerek geldi Ece'nin yanına ve sınımsız tokalaştılar. İlk intiba ikisi için de belli ki mutluluk vericiydi. Oktay güzel bir köşe ayarladı Ece için ve ikramlarda bulundu. Kısa sürede derin bir sohbet gelişti aralarında. Ece Oktay'ı gözünde hep kara kuru, esmer bir çocuk olarak hayal ettiğini söyleyince bir kahkaha tufanı patladı aralarında. Oktay da Ece'nin sesinin çok daha ince ve konuşmasının da seri olduğunu düşünürken karşısında sesi gayet olgun ve cümleleri sakın bir frekansta yol alan bir hanım görünce çok etkilendiğini itiraf etti. Ece ailesinin maddi durumunu irdelemek istemese de kafasındaki şüpheleri gidermek adına usulünce soru sormaya çalışırken Oktay anladı durumu.

"Sana karşı yalan bir beyanda bulunmadım, rahat ol. Maddi olarak destek olamayacaklarını söylerken parasal açıdan sıkıntıda olduğumuzdan değil, bu işe sıcak bakmadıkları için yanaşmadıklarını belirtmek istemiştin. Ama yanlış ifade etmişim, kusura bakma. Çünkü sadece derslerime odaklanarak iyi bir meslek sahibi olmamı bekliyorlar. Yazarlık onlara göre benim için şu an fuzuli ve geleceğime yanlış tesir edecek diye düşünüyorlar." diyerek Ece'nin şüphelerini silmeyi başardı.

Ece parti boyunca, söz verdiği gibi Oktay'ın konuklara projelerini anlatmasını ve kendini tanıtmalarını bekledi. Pasta kesildi, danslar edildi, sohbetler koyulaştı ve kimi davetliler ayrılmaya başladı. Ancak Oktay'dan hala ses çıkmamıştı. Ece de bir türlü fırsatını bulup dile getiremedi durumu. Oktay hediyelerini teslim aldıktan sonra Ece'nin yanına sokuldu: "Yazı mabedimi görmek ister misin? Yazılarımı yazdığım, sadece bana ait olan bir alan. Çok gizli, kapısı yalnızca ortağım olan sana açık." dedi ve Ece nice zamandır yalnızlığının tek ortağı olan yoldaşının gizemli dünyasını yakından görmek üzere hevesle kabul etti bu öneriyi. Evden çıktılar, bahçeye girdiler. Ece durdu bir an: "Bay Brave, odana gitmeyecek miydik?" diye sordu.

"Odama demedim, yazı mabedime dedim. Herkesin görebileceği bir yer değil orası demedim mi sana? Sadece sen ve ben gibi yazmaya aşık olanların adım atabileceği bir yer." deyince Ece gülümsedi ve heyecanla yola koyuldu. Çok büyük bir bahçeydi burası. Türlü ağaçların, boy boy çiçeklerin arasından geçerek küçük bir kulübeye vardılar. Ece içine girince fantastik bir film sahnesinde hissetti kendini. Oktay öyle bir tasarlamıştı ki bu odayı, dışarıdan bakan sıradan bir kulübe görürken içine giren bir düş görüyordu adeta. Ece her detayı izlemeye doyamadı.

“Bayan Loving, bugüne kadar hikayemizin içinde aşkı hasretle, elemle, umutsuzlukla, dramla, vuslatla, gizemle az biraz da korkuyla harmanladık. Neredeyse dört ay sürdü bu yolculuk. Şimdi jübilemize yaklaşmışken ben diyorum ki belirsizlik ve gerilim yükleyelim son perdeye. Sağ gösterip sol vuralım yani. Okuru öyle bir şaşırtalım, heyecanlandıralım ki mest olsun.

Denemeye değer, ne dersin?” dediğinde Ece çoktan uykuya dalmıştı bile.

Yoğun bir karanlığa açtı gözünü. Nerede olduğunu anımsayana kadar sancılı dakikalar geçirdi. El yordamıyla elektrik düğmesini bulup aydınlığa kavuştu nihayet. Ama aydınlığı kucaklayan sadece bu gizemlerle dolu kulübeydi. Ece’nin içi de ruhu da kararmış, bir bilinmeze doğru yol alıyordu. Hapsolmuştu buraya. Kim olduğunu, neyin peşinde olduğunu bilmediği bir yabancı tarafından. Sağına soluna bakındı, çantası da telefonu da yoktu. Halsiz düşene kadar bağırarak kapıyı yumrukladı. Nafileydi. Kendine gelince soğukkanlı olmaya gayret ederek, kendine telkinlerde bulunarak sakin kalmaya uğraştı. Etrafa göz gezdirdi, işine yarar bir şey bulmak umuduyla. Çalışma masasının üzerinde dizüstü bilgisayarı görünce dünyalar onun oldu adeta.

Hayal kırıklığına uğraması uzun sürmedi. Elbette internet bağlantısı yoktu. Bilgisayarın ana ekranındaki dosyalar dikkatini çekti. Hepsi ayrı bir başlık taşıyordu. Belli ki Oktay’ın yazmış olduğu öykülerin dosyalarıydı bunlar.

“Melisa’yı Kim Öldürdü?”, “Bay Z’nin Sıradaki Kurbanı Kim?”, “Julia Nerede?”, “Ali’nin Esrarengiz Kayboluşu” vb. şeklinde devam ediyordu. Hepsini okuması mümkün olmasa da teker teker açıp göz gezdirdi. Tüylar ürpertici hikayelerdi bunlar. Kan kokusu, dehşet, çılgılık, ihtiras barındırıyordu her biri. Garip olan bir şey vardı. Sonuncu dosya. “Gülçin’in Mahzen Güncesi.” Kolektif hikayelerindeki ana karakterdi bu. Yeni bir bölüm daha eklemişti demek.

Dosyayı açtığında her şeyi anladı.

“Bu bölüm sana ait Bayan Loving. Hikayemizde en son Gülçin kaybolmuştu biliyorsun. Şimdi yazacağın bölümde ıssız bir mahzende karşımıza çıkacak ve kurtulmak, kendini duyurmak için neler yapacak, senin kaleminden dinleyeceğiz. Kurtuluştan ümidini kestiği andan sonra da ayakta kalabilmek için günlerini nasıl geçirecek bakalım? Senin hayal gücüne çok güveniyorum.

Haydi başla.”

Bu korkunç bir şaka olmalıydı. Birazdan gelip çıkaracaktı onu Oktay. Tekrar kapıyı yumruklasa da ilerleyen saatlere kadar hiç ses alamayacaktı. Zihni elbette boş durmuyordu bu arada. İyimser düşünceler miadını doldurunca kötümser olanlar devreye giriyordu. Ya gerçek bir psikopatsa Oktay? Hikayenin devamını bu söylediklerini Ece’ye gerçekten yaşatarak mı hazırlayacaktı? Bunun gerçek olmaması için , bir an önce bu berbat günün sonlanması için saatlerce dua etti.

Sonunda kapı açıldı. Oktay elinde yemek tepsisi ile karşındaydı işte. Hızlıca tepsiyi köşeye bıraktı. Ece ani bir refleksle onu itip dışarı çıkmak istese de bu tepkisinin bedelini yüzüne inen şiddetli tokatla ödedi.

“Aynı şeyi bir daha tekrarlarsan daha ağır bir muamele ile karşılaşırsın. Boşuna bağırıp kendini yorma. Seni duyacak hiç kimse yok buralarda. Annemle babam yurtdışında. Her gün gelip yiyeceğini, içeceğini bırakacağım. Sen de o arada sadece hikayemize odaklanacaksın. Güzel bir iş çıkaracağına inanıyorum.”

“Ne kadar sürecektir bu? Hikayeyi yazmam için burada kalmam gerekmiyor. Lütfen bırak gideyim, eskisi gibi devam edebiliriz.”

“Hayır, hikayenin gerçekçiliği için bu deneyimi yaşamam lazım. Haydi göreyim seni Gülçin.” diyerek hızla kapıyı ardından kilitledi.

Ece bir kobaydı artık. Bu hikayenin başrolü ve belki de kurbanıydı. Azar azar yazdı Ece yine her gece. Kendisini köşe bucak aramak üzere yakınındaki sokaklarda yürüyen, koşan ailesini görmeden, duymadan yazdı. Yazdıklarının onu özgürlüğüne mi, ölümüne mi götüreceğini bilemeden yazdı. Acı sonla mı, mutlu sonla mı bitecekti bu öykü, öngöremeden yazdı. Hep yazdı Ece. Azar azar da olsa her gece.

Elif Güler

Nedir Bu Gaflet!

M E H M E T B İ L E N

Fecirde doğan güneş, gecede batmadı mı?
Baharda açan çiçek, hazanda solmadı mı?
Tüm hayvanatın dahi, vadesi dolmadı mı?
Ölüm var fark et; nedir bu gaflet!

Gece yattığında, ya uyanamazsan?
Hasta yatağından, ya kalkamazsan?
Yola çıktığında, ya varamazsan?
Ölüm var hisset; nedir bu gaflet!

Okunan selaları, hiç duymadın mı?
Akrabanı mezara, sen koymadın mı?
Gidenin yasını, çok tutmadın mı?
Ölüm var aklet; nedir bu gaflet!

Saçında siyahlar, tek tek tükenmedi mi?
Gözündeki keskinlik, artık bitmedi mi?
Belin bükülüp, omuzların çökmedi mi?
Ölüm var kabul et; nedir bu gaflet!

